ial wõimalik oleks põldu umbrohust nõnda puhastada, kui pisukest õue aeda, siis lähäks wiljawood igapidi rohkemaks. Et külwiga uut umbrohtu wäljale ei wiida, oleks wäga mõnus, kui iga peremees wiljaseemnest umbrohu-seemne terakesed sõelaga ehk muul wiisil wäljawaliteda püaks, kuda mina teen.“ Sookülа peremehed kostsid naerdes: „Seda tühja tööd ei ole meie isade-isad ega nende wanemad mila'algi teinud wanal hääl aeal, on siiski elanud ja leiba söönud; miks meie teisite peaksime tegema? Taewa Isa, kes wilja- ja umbrohu-seemned on loonud, on ka iga iwakese tarwis oma wõrra maad annud, kus mõlemil mahti on kaswada. Ega inimene ommetegi Jumalast targem wõi olla? Kaswab wili lopsakast, siis lämmastab ta umbrohtu muidogi ära.“ — „Weel sagedamast,“ kostis Jüri tõsise sõnaga — „leiame kurnatud, lahjal põllul umbrohu wilja üle wõimust wõtma. Mõni seemendamise tarwis korratud põld näitab ülesaetud söödi sarnane, nõnda et iga wau wahel haljendaw peenar jookseb, mis äke pulka ei karda. Kuda mul isa ja isa-isa omal aeal põldu on harinud, sest ei pea ma pikemat lugu, waid katsun iga tööd seda mööda toimetada, kui mõistus mul ulatab. Teie kiidate, armsad külamehed, õnneks, kui oma leiwaga mätale ja uue murule ulatate ja siis wast magasi aidast lisa lähäte wõtma, sest teie isad olid nisamoti teinud! Aga ma tahan püüda oma leiwaga uue leikuseni ulatada, wana seemnega põldu külwata ja kui Jumal töötegu õnnistab, weel natuke wana wilja salwe põhjast kokupühkida, kui uus pealetuleb. Wana wara ei tee peremehele kuskil

kahju, waid on kogemata häda aeal üks tugew kep, kus peäle julgest wõime toetada.“ — Niisugune jut wihastas Sookülа mehi wäga, sest Jüri tahtis neist targem olla, kes nemad maast madalast ühtepuhku põldu harinud, senni kui tema poole eluaega mõisas oli elanud, ja hoostega ümberkäinud. Mehed arwasid: „Jürikese kogemata õn teind teda uhkeks; kui midagi äpardust juhtub, külap siis hakab meie kombeid pidama ja tuleb meilt nõuu küsima, ehk paremat õpetust paluma.“

„Ehk kül neid pilkamise jutusi enamist kõrtsi kohas salamahti ja Jüri selja taga westeti, siiski ei olnud neil päiwil kui praegu hüwa rahwa puudust, kes kõik kuuldud pilkamised iljemine kas Jüri ehk Liisu kõrwa wiisid ja omast pääst mõnda magusat weel pealelisasid. Mõni rahwa kombedega alles wõeras noorem inimene ehk oleks seda kuuldes wihaseks läinud, ehk tühja mõtlema hakanud, aga Jüri laskis lori sosimised ühest kõrwast sisse ja teisest wälja, ja läks kui ani peale walatud wee ämbri alt kuiwalt edasi.“

„Esimese aasta lõpul, kus uus majaperemees sissetulikust ja wäljaandest aru hakas tegema, näitas rehnung (arwotsus) wäga kurblik; sissetulik näitas wäljaandmise wasta — kui roti saba kassi keha wasto — wäga pisuke. Natuke met, mõni leisik wõid, üks nuumatud noor siga, paar waka tangu, nelisada kapsapääd ja mõni korwike kanamune, nõnda kui üks neljanädalane lehmanisas imetud ärg-wasikas: se oli kõik, mis linna turule wiidud. Selle wasta näitas wäljaantud raha wäga suur. Mitu arglikumad oleks seda nähes ko